

‘Ik kan me niet herinneren waar ik was of wat ik deed toen ik hoorde dat mijn vader was overleden.’

‘Oké. Wil je dat verder onderzoeken?’

Ik keek eens goed naar Theresa. Zoals ze daar zat in haar leren oorfauteuil deed ze me denken aan de muis Zevenslaper op het theefeestje van Alice in Wonderland, of aan een van zijn muizige vriendjes. Achter haar ronde brillette knipperde ze regelmatig met haar ogen en ze hield haar lippen permanent op elkaar geperst. Onder haar knielange tweed rok stak een stel fraaie benen, en ze had mooi haar. Als ze wilde kon Theresa knap zijn, concludeerde ik, maar behalve dat ze intelligent wilde overkomen was ze niet in uiterlijkheden geïnteresseerd.

‘Electra? Ik raak je weer kwijt.’

‘Ja, sorry, ik was mijlenver weg.’

‘Zat je te denken aan wat er door je heen ging toen je vader overleed?’

Ik kon Theresa moeilijk vertellen wat er echt door me heen ging, dus ik knikte ernstig. ‘Ja, dat klopt.’

‘En?’

‘Ik kan het me echt niet meer herinneren. Sorry.’

‘Het lijkt erop dat je boos bent omdat hij dood is, Electra. Waarom was je boos?’

‘Dat ben ik niet... dat was ik niet, ik bedoel ik kan het me niet herinneren, echt niet.’

‘Je herinnert je niet hoe je je op dat moment voelde?’

‘Nee.’

Ze krabbelde iets op haar notitieblok, waarschijnlijk iets als ‘weigert dood vader te verwerken’. Dat had de vorige psych tegen me gezegd, terwijl ik er juist heel erg mee bezig was. Ik was er in de loop der jaren achter gekomen dat die lui maar al te graag wilden ontdekken waarom mijn leven zo’n puinhoop was, en als ze die oorzaak eenmaal hadden, beten ze zich erin vast als een muis in een stuk kaas en bleven ze eraan knabbelen tot ik ze gelijk gaf en maar wat onzin uitkraamde om ze tevreden te stellen.

‘En hoe staat het met je gevoelens voor Mitch?’

Als ik had gezegd wat er bij me bovenkwam als ik aan mijn ex dacht, had Theresa vast en zeker haar mobieltje gepakt en de politie gewaarschuwd dat er een krankzinnige vrouw vrij rondliep, die de ballen van een van de beroemdste rocksterren wilde afschieten. In plaats daarvan glimlachte ik liefjes.

‘Goed hoor. Ik ben er al een stuk verder mee.’

‘De vorige keer was je erg boos op hem, Electra.’

‘Ja, maar het gaat nu prima, echt.’

‘Nou, dat is goed nieuws. En je drankgebruik, hoe staat het daarmee? Iets beter onder controle?’

‘Ja hoor,’ loog ik weer. ‘Luister, ik moet nu echt rennen, ik heb een bespreking.’

‘Maar we zijn pas halverwege de sessie, Electra.’

‘Ik weet het, heel jammer, maar zo gaat het nou eenmaal.’ Ik stond op en liep naar de deur.

‘Misschien heb ik later deze week nog een gaatje voor je. Loop voor je weggaat even bij Marcia langs.’

‘Zal ik doen, bedankt,’ zei ik, met de deur al bijna achter me dicht. Ik liep Marcia straal voorbij en koerste naar de lift. Die kwam bijna onmiddellijk, en terwijl ik omlaag zoefde sloot ik mijn ogen – ik háátte besloten ruimtes – en leunde met mijn voorhoofd tegen het koele marmer.

Jeetje, dacht ik, wat is er met me aan de hand? Het is al zo ver met me dat ik zelfs mijn theapeut de waarheid niet kan vertellen.

Je schaamt je te erg om wie dan ook de waarheid te vertellen, en al zou je dat doen, zou ze het dan begrijpen? bracht ik daar tegenin. *Ze woont natuurlijk in zo’n mooi huis van rode baksteen, met een man die advocaat is, twee kinderen, en een koelkast vol schattige magnetjes met hun artistieke prestaties. O ja,* voegde ik er aan toe, *terwijl ik achter in mijn limo stapte, en boven de bank zo’n misselijkmakende, enorm uitvergroete foto van paps en mams met de kids, het hele gezin gehuld in bij elkaar passende denim shirts.*

‘Waarheen, ma’am?’ vroeg de chauffeur via de intercom.

‘Naar huis,’ blafte ik, en ik griste een flesje water uit de minikoelkast, voordat ik in de verleiding zou komen de alcoholische opties te verkennen. Ik had migraine, daar kon geen pijnstillert tegenop. Het was even over vijven ’s middags. Het was gisteravond een fantastisch feestje geweest, althans wat ik me ervan kon herinneren. Maurice, mijn nieuwe ontwerpersvriendje, was in de stad en kwam met een paar New Yorkse maatjes langs voor een drankje, en die maatjes hadden weer andere maatjes gebeld... Ik kon me het moment dat ik in bed stapte niet herinneren, en ik was dan ook verbaasd bij het wakker worden een onbekende naast me aan te treffen. Maar het was wel een mooie onbekende, en toen we onze fysieke kennismaking hadden hernieuwd vroeg ik hoe hij heette. Fernando was pakjesbezorger voor Walmart tot hij een paar maanden geleden de aandacht van een mode-inkoper had getrokken, die hem had aangeraden een vriend bij een New Yorks modellenbureau te bellen. Fernando verklaarde dat hij graag snel een keer met mij over de rode loper wilde lopen, maar door schade en schande wijs geworden wist ik dat een foto van mij aan de arm van Mister Walmart hem een bliksemcarrière zou bezorgen, dus ik wist niet hoe snel ik hem de deur uit moest krijgen.

En als je mevrouw Zevenslaper nou eens de waarheid had verteld, Electra? Als je nou eens had toegegeven dat je gisteravond door de coke en de alcohol zo totaal van de wereld was dat je met Santa Claus naar bed had kunnen gaan zonder dat je er erg in had? En dat het niet vanwege je vaders dood was dat je absoluut niet over hem wilde praten, maar omdat je wist dat hij zich voor je zou schamen, omdat hij zich voor je hád geschaamd...

Toen Pa Salt nog leefde wist ik dat hij niet kon zien waar ik mee bezig was, maar nu hij dood was, was hij op een of andere manier alomtegenwoordig. Hij had er gisteravond bij kunnen zijn in mijn slaapkamer, hij kon op dit moment zelfs naast me in de limo zitten...

Ik zag het even niet zitten, pakte een mini-wodka en goot de inhoud naar binnen om Pa’s

teleurgestelde blik bij onze recente afspraak te vergeten. Het was onze laatste ontmoeting voordat hij doodging. Hij was me in New York komen opzoeken omdat hij me iets wilde vertellen. Ik was hem ontweken, tot aan de laatste avond, toen ik er met tegenzin mee had ingestemd ergens te gaan eten. Toen ik bij Asiate, een restaurant tegenover Central Park, arriveerde stond ik al stijf van de wodka en de coke. Ik zat de hele tijd als een zombie tegenover hem, en elke keer als hij een gesprek begon waar ik niet op in wilde gaan excuseerde ik me om naar de wc te gaan en daar nog een stoot cocaïne te nemen.

Toen het dessert was geserveerd had Pa zijn armen over elkaar geslagen en me rustig aangekeken. 'Ik maak me grote zorgen om je, Electra. Je maakt een volkomen afwezige indruk op me.'

'Je hebt geen idee onder wat voor druk ik sta,' had ik hem toegebeten. 'Je moest eens weten hoe zwaar het is om Electra te zijn.' Tot mijn schande moet ik bekennen dat ik maar vage herinneringen heb over wat er vervolgens gebeurde of wat hij zei, ik weet alleen dat ik opstond en wegliep. Ik zal dus nooit te weten komen wat hij me had willen vertellen.

Wat kan het je schelen, Electra? zei ik tegen mezelf, terwijl ik mijn mond afveegde en het lege flesje in een van mijn zakken stopte. De chauffeur was nieuw, en ik zat niet te wachten op een verhaal in de pers dat ik de minibar had soldaat gemaakt. 'Het is niet eens je echte vader.'

Bovendien kon ik er toch niets meer aan veranderen. Pa was dood, net als iedereen van wie ik ooit had gehouden, en ik moest verder met mijn leven. Ik had Pa niet nodig, ik had niemand nodig...

'We zijn er, ma'am,' zei de chauffeur door de intercom.

'Bedankt, blijf maar zitten,' zei ik, stapte uit en deed het portier achter me dicht. Wáár ik ook kwam, ik moest altijd zo onopvallend mogelijk uitstappen. Andere beroemdheden konden zich vermommen en zonder problemen in het buurtrestaurant gaan eten, maar mij met mijn ruim één meter tachtig konden ze in een mensenmassa onmogelijk over het hoofd zien, ook als ik niet beroemd zou zijn.

'Ha, Electra!'

'Tommy,' zei ik, en het lukte me een glimlach te produceren terwijl ik onder de overkapping door naar mijn appartementengebouw liep. 'Hoe gaat-ie?'

'Al een stuk beter nu ik jou zie, ma'am. Fijne dag gehad?'

'Ja, geweldig, dank je,' zei ik met een knikje, terwijl ik letterlijk neerkeek op mijn allergrootste fan. 'Tot morgen, Tommy.'

'Zeker weten, Electra. Je gaat niet uit vanavond?'

'Nee, het wordt een rustig avondje thuis. Tot ziens,' zei ik, zwaaide naar hem en ging naar binnen.

Hij houdt in elk geval wel van me, peinsde ik, terwijl ik mijn post ophaalde bij de conciërge en naar de lift liep. De portier bracht me naar boven, omdat het nou eenmaal zijn werk was, en even overwoog ik hem mijn sleutels te overhandigen omdat dat mijn enige bagage was. Onderweg naar boven dacht ik na over Tommy. Die hield sinds een paar maanden bijna dagelijks de wacht voor het gebouw. In het begin had ik daar de zenuwen van gekre-

gen en de portier gevraagd hem weg te sturen. Maar Tommy had letterlijk voet bij stuk gehouden en gezegd dat hij alle recht had om op de stoep te staan, dat hij daar niemand mee lastigviel, en dat mij beschermen het enige was wat hij wilde. De conciërge had me aangeraden de politie te bellen en aangifte wegens stalking te doen. Maar ik had hem een keer naar zijn volledige naam gevraagd en was vervolgens zelf gaan stalken op internet. Ik ontdekte op Facebook dat hij legerveteraan was, dat hij in Afghanistan medailles voor dapperheid had gekregen, en dat hij met vrouw en dochter in Queens woonde. Sindsdien voelde ik me niet langer bedreigd door Tommy maar gaf hij me een veilig gevoel. Bovendien was hij altijd beleefd en respectvol, dus had ik de conciërge gevraagd hem met rust te laten.

De portier stapte de lift uit en liet me passeren. Vervolgens voerden we wat dansspasjes uit, waarbij ik een stap achteruit moest doen, zodat hij me voor kon gaan naar mijn penthouse om met zijn eigen looper de deur voor me te openen.

‘Zo, u bent er, Miss d’Aplièse. Fijne dag nog.’ Hij knikte me met een kille blik toe. Ik wist dat het personeel hier me het liefst in rook uit de niet bestaande schoorsteen zag opgaan. De meeste andere bewoners woonden hier al als foetus in hun moeders buik, in een tijdperk waarin iemand als ik, een vrouw met een donkere huidskleur, het ‘voorrecht’ genoot hun dienstbode te zijn. Ze waren stuk voor stuk eigenaar-bewoner, terwijl ik het boertje van buiten was: ik was ‘maar’ huurder, zij het een rijke huurder, en dan ook nog omdat de zoon van de vorige bewoonster, een oude dame, na haar overlijden het appartement had gerenoveerd en vervolgens voor een exorbitante prijs te koop had gezet. Zonder succes, als gevolg van wat ze de *subprime*-crisis noemden, zodat hij het wel moest verhuren, aan de hoogste bieder: ik dus. De huur was waanzinnig hoog, maar het appartement was even waanzinnig: het hing vol met moderne kunst en was voorzien van elk elektronisch speeltje dat je maar kon bedenken (van de meeste dingen wist ik niet eens hoe ze werkten), en vanaf het terras had je een adembenemend uitzicht over Central Park.

Als er iets was dat me aan mijn succes herinnerde, dan was het dit appartement wel. *Maar het herinnert me er vooral aan dat ik eenzaam ben*, dacht ik toen ik me op de bank liet zakken, een meubelstuk dat met gemak als comfortabel bed voor twee volwassen kerels kon dienen. Ik voelde me er extra klein en kwetsbaar, en hier, helemaal bovenin het gebouw, heel, heel erg geïsoleerd.

Ergens in het appartement ging mijn mobieltje over, met de song waarmee Mitch superster was geworden. Ik had vergeefs geprobeerd de ringtone te veranderen. *Als CeCe dyslectisch is met woorden, ben ik het met elektronica*, dacht ik, terwijl ik naar de slaapkamer liep om het ding te pakken. Tot mijn opluchting zag ik dat het dienstmeisje het beddengoed op het gigantische bed had verschoond en dat alles er weer net zo perfect uitzag als in een hotelkamer. Ik was gesteld op het nieuwe dienstmeisje, een aanwinst die mijn persoonlijk assistent voor me had gevonden. Ze had net als haar voorgangers een geheimhoudingsclausule moeten ondertekenen, zodat ze geen boekje naar de pers zou opendoen over mijn onaangename gewoontes. Maar toch huiverde ik bij de gedachte wat er door Lisbet – heette ze zo? – heen moest zijn gegaan toen ze die ochtend mijn appartement was binnengekomen.

Ik ging op bed zitten en luisterde mijn voicemailberichten af. Vijf berichten van mijn agent met het dringende verzoek terug te bellen vanwege de shoot voor *Vanity Fair* de volgende dag. Het laatste bericht was van Amy, mijn nieuwe PA. Ze was pas drie maanden bij me, maar ik mocht haar wel.

Hoi Electra, met Amy. Ik...ik wou alleen even zeggen dat ik het echt heel fijn vond om voor je te werken, maar ik denk dat het op de lange termijn niet werkt. Ik heb vandaag mijn ontslagbrief aan je agent overhandigd en ik wens je veel succes in de toekomst, en...

‘SHIT!’ schreeuwde ik. Ik drukte op ‘verwijderen’ en smeed mijn mobiel de kamer door. ‘Wat heb ik haar verdomme misdaan?’ vroeg ik het plafond, en ik begreep niet waarom ik zo van streek was doordat een waardeloos prul dat me op haar knieën had gesmeekt haar een kans te geven al na drie maanden de benen had genomen.

‘Ik droomde er als klein meisje al van om in de modebranche te werken. Alstublieft, Miss D’Aplièse, ik zal dag en nacht voor u werken, uw leven is mijn leven, en ik zweer dat ik u nóóit zal teleurstellen,’ imiteerde ik Amy’s neuzelige Brooklyntoontje terwijl ik mijn agent belde. Er waren maar drie dingen waar ik absoluut niet zonder kon: wodka, cocaïne en een PA.

‘Hoi Susie, ik hoor net dat Amy ontslag heeft genomen.’

‘Ja, niet fijn. Ze was goed bezig,’ antwoordde Susie in haar onberispelijke, zakelijke Britse tongval.

‘Ja, dat idee had ik ook. Weet je ook waarom ze is weggegaan?’

Het bleef even stil aan de andere kant. ‘Nee. Hoe dan ook, ik zal Rebekah op de zaak zetten, dan hebben we tegen het eind van de week vast wel een nieuwe voor je. Heb je mijn berichten beluisterd?’

‘Yep, heb ik.’

‘Nou, kom dan morgen niet te laat. Ze willen opnemen zodra de zon opgaat. Je wordt om vier uur ’s ochtends opgehaald, oké?’

‘Prima.’

‘Het was me het feestje wel gisteravond, hoor ik.’

‘Ja, het was leuk.’

‘Nou, vanavond geen feestjes, Electra, je moet morgen fris zijn. Het gaat om de coverfoto.’

‘Maak je geen zorgen, ik stap om negen uur als een brave meid in bed.’

‘Oké. Sorry, ik heb Lagerfeld op de andere lijn. Rebekah neemt nog contact met je op over een lijstje geschikte PAs. Ciao.’

‘Ciao,’ mimedde ik tegen mijn zwijgende mobieltje. Susie was een van de weinige mensen op deze planeet die een gesprek met mij durfde te beëindigen. Ze was de machtigste modellenagent in New York en had alle grote namen in de business onder beheer. Ze had me op mijn zestiende ontdekt. Ik werkte als serveerster in Parijs, nadat ik van mijn derde school in drie jaar was weggestuurd. Ik had tegen Pa gezegd dat het geen zin had een andere school voor me te zoeken, want daar zou ik op den duur ook weggestuurd worden. Tot mijn verbazing had hij niet moeilijk gedaan.

Ik weet nog dat ik stomverbaasd was dat hij niet veel bozer was om die zoveelste mislukking. Hij zal vooral teleurgesteld zijn geweest, en daarmee had hij me de wind uit de zeilen genomen.

‘Ik zou eigenlijk willen reizen of zo,’ had ik voorgesteld. ‘Leren door levenservaring op te doen.’

‘De dingen die je moet weten om succes te hebben in het leven leer je niet per se tijdens een academische opleiding, dat ben ik met je eens,’ antwoordde hij. ‘Maar omdat je zo slim bent, had ik gehoopt dat je in elk geval een paar diploma’s zou halen. Je bent wat jong om op eigen benen te staan, het is een grote wijde wereld daarbuiten, Electra.’

‘Ik kan heus wel voor mezelf zorgen, Pa,’ had ik heel stoer geantwoord.

‘Dat kun je vast wel, maar hoe ga je dat reizen bekostigen?’

‘Nou, een baantje nemen, natuurlijk,’ had ik schouderophalend gezegd. ‘Ik wou eigenlijk eerst naar Parijs.’

‘Uitstekende keus,’ had Pa met een bevestigend knikje gezegd. ‘Fantastische stad.’

We zaten in zijn studeerkamer, en het leek wel of hij achter dat grote bureau van hem wat dromerig en verdrietig voor zich uit zat te kijken. Yep, verdrietig, dát was het.

‘Goed dan,’ vervolgde hij, ‘we sluiten een compromis. Jij wilt van school af, en dat begrijp ik, maar het baart me zorgen dat mijn jongste dochter op zo’n prille leeftijd al de wijde wereld in stapt. Marina heeft contacten in Parijs, ik weet zeker dat zij je kan helpen bij het uitzoeken van een veilig adres. Ga daar van de zomer heen, daarna spreken we elkaar weer en besluiten we waar je vervolgens naartoe gaat.’

‘Oké, lijkt me een goed plan.’ Ik was nog steeds perplex over het feit dat hij niet sterker had aangedrongen op het afmaken van mijn school. Toen ik aan het eind van het gesprek opstond concludeerde ik dat hij ofwel zijn handen van me wilde aftrekken ofwel me een stuk touw had gegeven om mezelf mee op te hangen. Hoe dan ook, Ma had wat contacten gebeld en ik kwam terecht in een schattig studiootje dat over de daken van Montmartre uitkeek. Het was echt piepklein, en ik moest de badkamer delen met een massa buitenlandse uitwisselingsstudenten die hun Frans kwamen verbeteren, maar het was mijn studio.

Ik herinner me nog zó goed dat verrukkelijke gevoel van onafhankelijkheid; ik weet nog dat ik op de avond van mijn aankomst in dat minuscule kamertje stond en me realiseerde dat niemand tegen me kon zeggen wat ik moest doen. Ik had ook niemand om voor me te koken, dus ik was naar een café verderop in de straat gegaan, aan een tafeltje buiten gaan zitten, had een sigaret aangestoken en het menu bestudeerd. Ik bestelde Franse uiensoep en een glas rode wijn, en de kelner trok nog geen wenkbrauw op vanwege de sigaret of de alcohol. Drie glazen wijn later had ik genoeg moed verzameld om op de baas af te stappen en te vragen of hij misschien een vacature had. Twintig minuten later liep ik de paar honderd meter naar mijn studio in het bezit van een baan. Ik weet nog hoe apetrots ik was toen ik de volgende ochtend vanuit de betaaltelefoon in de hal Pa belde. Ik moet hem nageven dat hij net zo enthousiast was als toen mijn zus Maia een plaats aan de Sorbonne had gekregen.

Vier weken later serveerde ik Susie, mijn huidige agent, een *croque monsieur*. De rest is geschiedenis...

Waarom kijk ik toch steeds terug? vroeg ik me af nadat ik mijn mobieltje had opgeraapt om de rest van de berichten af te luisteren. *En waarom moet ik toch steeds aan Pa denken?*

‘Mitch... Pa...’ mompelde ik, terwijl ik zat te wachten tot de stortvloed aan voicemail-berichten loskwam. ‘Ze zijn er niet meer, Electra, net als vanaf vandaag Amy, en je zult gewoon verder moeten.’

‘Allerliefste Electra! Hoe gaat het met je? Ik ben terug in New York... Wat doe je vanavond? Zin om dans ton lit avec moi een fles Cristal en een portie chow mein te verorberen? Ik smacht naar je. Geef zo snel mogelijk een belletje terug.’

Ondanks mijn treurige stemming moest ik glimlachen. Zed Eszu vormde een groot raadsel in mijn leven. Onmetelijk rijk, goede connecties en ondanks zijn geringe lengte en het feit dat hij totaal mijn type niet was, ongelooflijk goed in bed. We hadden drie jaar lang een seksuele relatie, waar een eind aan kwam toen het serieus werd met Mitch. Maar ik had Zed een paar weken geleden in ere hersteld en dat had ongetwijfeld mijn ego die broodnodige opkikker gegeven.

Waren we verliefd? Wat mij betreft totaal niet, maar we hoorden tot dezelfde clan in New York, en, wat nóg beter was: als we met zijn tweeën waren spraken we Frans. Zed was net als Mitch niet onder de indruk van wie ik was, iets wat tegenwoordig maar zelden voorkwam en me op een of andere manier op mijn gemak stelde.

Ik staarde naar mijn mobiel en ging met mezelf in discussie: Zeds bericht negeren en Susies bevel om vroeg naar bed te gaan opvolgen, of hem bellen voor een beetje gezelschap. Een makkie, dus ik belde Zed en nodigde hem uit. In afwachting van zijn komst nam ik een douche en trok ik mijn favoriete zijden kimono aan, die speciaal voor mij door een veelbelovend Japans atelier was ontworpen. Daarna dronk ik voor mijn gevoel een liter of vijf water als tegengif voor de drank of wat voor slechte dingen ook die ik in zijn gezelschap nog zou doen.

Toen de zoemtoon van de conciërge Zeds komst aankondigde, vroeg ik hem om hem direct naar boven te sturen. Hij stond voor mijn deur met een gigantisch boeket met mijn favoriete witte rozen en de beloofde fles Cristal.

‘*Bonsoir, ma belle Electra,*’ zei hij in dat rare afgemeten Frans van hem, terwijl hij zich van de bloemen en de champagne ontdeed en me op beide wangen kuste. ‘*Comment vas-tu?*’

‘Goed,’ antwoordde ik, met een gretige blik op de fles. ‘Zal ik hem openmaken?’

‘Volgens mij is dat mijn taak. Zal ik eerst mijn jas uittrekken?’

‘Natuurlijk.’

‘Maar allereerst...’ zei hij, en hij viste iets uit zijn jaszak en overhandigde me een fluwelen doosje. ‘Ik zag dit en dacht aan jou.’

‘Dank je wel,’ zei ik, terwijl ik op de bank ging zitten en mijn irritant lange benen onder me trok. Ik staarde als een opgewonden kind naar het doosje in mijn handen. Zed nam vaak cadeaus mee, en ironisch genoeg waren die maar zelden duur en opzichtig maar altijd attent en interessant. Ik maakte het doosje open en daar lag een ring, genesteld in de voering, met een ovalen steen van een zachte, botergele tint.

‘Dat is amber,’ zei hij. Hij observeerde me terwijl ik keek hoe de steen het licht van de kroonluchter boven ons hoofd opving. ‘Doe hem eens om.’

‘Aan welke vinger zal ik hem omdoen?’ vroeg ik, plagerig naar hem opkijkend.

‘Aan welke je maar wilt, *ma chère*, maar als ik je tot echtgenote wilde hebben, had ik met iets beters moeten komen. Je weet dat je Griekse naamgenoot met amber wordt geassocieerd?’

‘Is dat zo? Nee, dat wist ik niet.’ Ik keek toe hoe hij de fles met een plof ontkurkte. ‘Hoe dan?’

‘Nou, het Griekse woord voor amber was ‘elektron’ en volgens de legende ving de steen zonnestralen op. Een Grieks filosoof ontdekte dat er frictie ontstaat als je twee stukken tegen elkaar wrijft, en die maakt energie vrij... Je naam past perfect bij je,’ zei hij glimlachend.

‘Wil je zeggen dat ik frictie veroorzaak?’ zei ik, eveneens glimlachend. ‘De vraag is alleen: ben ik me naar mijn naam gaan gedragen of heeft die naam mij gevormd? *Santé.*’

‘*Santé.*’ We stootten onze glazen tegen elkaar en hij kwam naast me zitten.

‘Eh...’

‘Je vraagt je af of ik nog een cadeautje heb meegebracht?’

‘Yep.’

‘Kijk dan maar eens onder de voering van het doosje.’

En ja hoor, onder het dunne lapje fluweel dat de ring had omhuld lag een plastic zakje.

‘Dank je, Zed.’ Ik trok het pakje open, en als een kind met een pot honing dipte ik mijn vinger in de inhoud en wreef die over mijn tandvlees.

‘Lekker, hè?’ vroeg hij, terwijl ik wat poeder over de tafel uitstrooide, het korte rietje uit het pakje haalde en het spul opsnoof.

‘Mmm, erg lekker,’ beaamde ik. ‘Wil je ook wat?’

‘Je weet dat ik niet gebruik. Maar vertel eens, hoe gaat het met je?’

‘O, goed hoor.’

‘Dat klinkt niet erg overtuigend, Electra, en je ziet er moe uit.’

‘Ik heb het druk gehad,’ zei ik, en ik nam een flinke slok champagne. ‘De afgelopen week zat ik in Fiji en volgende week vlieg ik naar Parijs.’

‘Misschien moet je het wat rustiger aan doen. Even pauze nemen.’

‘Zegt de man die me onlangs vertelde dat hij vaker in zijn privéjet slaapt dan in zijn bed,’ plaagde ik.

‘Dan moeten we het misschien allebei rustiger aan doen. Kan ik je verleiden tot een weekje op mijn jacht? Dat ligt de komende maanden aangemeerd bij Saint Lucia tot ik het voor de zomer naar de Middellandse Zee laat brengen.’

‘Ik zou wel willen, maar ik zit tot juni bomvol.’

‘Dan wordt het juni. We kunnen langs de Griekse eilanden varen.’

‘Misschien,’ antwoordde ik, mijn schouders ophalend, want ik nam zijn voorstel niet serieus. Hij kwam zo vaak met plannen waar nooit iets van terecht kwam, sterker nog: van mij hoefde er ook niets van terecht te komen. Zed was prima gezelschap voor één nacht en wat fysieke actie, maar langer moest het niet duren, want dan begon ik me te ergeren aan zijn bijna neurotische pietluttigheid en zijn enorme arrogantie.

Weer zoemde het belletje van de conciërge. Zed nam op. ‘Laat maar boven brengen, bedankt.’ Hij schonk ons allebei nog wat champagne in. ‘We eten Chinees, dit is gegarandeerd de lekkerste chow mein die je ooit hebt gegeten. Hoe gaat het trouwens met je zussen?’

‘Geen idee. Ik heb het de laatste tijd veel te druk gehad om ze te bellen. Maar Ally heeft een baby, een jongetje. Ze heeft hem Bear genoemd, zó schattig. Ik bedenk ineens dat we in juni bij elkaar komen op Atlantis. Dan gaan we met Pa’s boot langs de Griekse eilanden om een krans te werpen op de plek waar volgens Ally zijn kist is neergelaten. Jouw pa werd op een strand daar vlakbij gevonden, toch?’

‘Ja, maar ik wil net als jij niet aan de dood van mijn vader denken; dan raak ik van streek,’ zei Zed op scherpe toon. ‘Ik denk alleen maar aan de toekomst.’

‘Dat weet ik, maar het is wel erg toevallig dat...’

De voordeurbel ging. Zed ging opendoen.

‘Zo, Electra,’ zei hij, toen hij met twee grote dozen in zijn handen doorliep naar de keuken. ‘Kom eens even helpen.’

2

Toen ik de volgende dag thuiskwam van de fotoshoot nam ik een warme douche en stapte ik met een wodka mijn bed in. Ik was afgepeigerd. Iedereen die denkt dat modellen niets anders doen dan in mooie kleren rondhuppelen en daar een fortuin mee verdienen zou eens een dag lang mijn programma moeten overnemen. Vier uur ’s ochtends beginnen, zes keer wisselen van kapsel, kleding en make-up in een ijskoud pakhuis ergens downtown is niet makkelijk. Maar je hoort mij niet klagen, althans niet publiekelijk. Ik kan toch moeilijk beweren dat ik in een sweatshop in China zat, bovendien kreeg ik er een ton voor betaald, maar iedereen heeft zijn eigen werkelijkheid, en zo af en toe mag een mens toch even klagen, ook al heeft hij een eerstewereldprobleem?

Voor het eerst die dag was ik weer een beetje op temperatuur. Genietend van de warmte, nestelde ik me in de kussens en checkte mijn voicemails. Rebekah, Susies PA, had vier berichten ingesproken, ze had cv’s van geschikte PA’s gemaïld en of ik daar zo snel mogelijk naar wilde kijken. Ik was ze op mijn laptop aan het scrollen toen mijn mobieltje ging. Opnieuw Rebekah.

‘Ik ben ze net aan het doornemen,’ zei ik, voordat ze iets kon zeggen.

‘Fijn, dank je, Electra. Waar ik voor bel is dat ik de perfecte kandidaat voor je heb, maar ze heeft een baan elders aangeboden gekregen en moet uiterlijk morgen reageren. Vind je het goed dat ze vroeg in de avond bij je aanwipt, zodat jullie even kunnen babbelen?’

‘Ik kom net terug van de shoot voor *Vanity Fair*, Rebekah, en...’

‘Je zou haar echt moeten zien, Electra. Ze heeft fantastische referenties. Ze heeft als PA voor Bardin gewerkt, en je weet hoe lastig hij is. Ik bedoel,’ vervolgde ze haastig, ‘dat ze gewend is om onder hoge druk voor bekende klanten in de branche te werken. Mag ik haar bij je langssturen?’

‘Oké,’ zei ik met een zucht, want ik wilde niet zo ‘lastig’ overkomen als ze me kennelijk inschatte.

‘Geweldig, ik zal het tegen haar zeggen. Ik weet dat ze het fantastisch zal vinden, ze is een van je grootste fans.’

‘Prima. Mooi. Vraag maar of ze tegen zessen langskomt.’

Stipt om zes uur kondigde het zoemertje van de conciërge mijn gast aan.

‘Laat maar boven komen,’ zei ik vermoeid. Ik zat niet echt te wachten op dit bezoek. Sinds Susie had gesuggereerd dat ik iemand nodig had om mijn leven op orde te brengen, had ik een reeks jonge, dolenthousiaste en gretige jonge vrouwen zien langskomen, die allemaal na een paar weken waren vertrokken.

‘Ben ik lastig?’ vroeg ik mijn spiegelbeeld, toen ik checkte of er niets tussen mijn tanden was blijven zitten. ‘Misschien. Maar dat is niks nieuws, toch?’ vervolgde ik, terwijl ik mijn wodka opdronk en mijn haar gladstreek. Stefano, mijn hairstylist, had het onlangs in vlechtjes strak tegen mijn schedel gedraaid, zodat er extensions in konden. Mijn hele hoofd deed pijn als er een nieuwe *weave* in was gezet.

Er werd geklopt. Nieuwsgierig naar wat er aan de andere kant van de deur zou staan deed ik open. Wát voor iemand ik ook had verwacht, in elk geval niet dit kleine, tengere figuurtje in een lelijk bruin pakje met een ouderwetse rok tot over de knieën. Toen mijn blik omlaag zwierf zag ik dat haar voeten waren gehuld in wat Ma ‘verstandige’ schoenen zou noemen: bruine brogues. Maar wat nog het meest verbazingwekkende was: de strak over haar voorhoofd en langs haar hals getrokken hoofddoek. Ze had fijnbesneden trekken: kleine neus, hoge jukbeenderen, volle roze lippen en een smetteloze latte-kleurige huid.

‘Hallo,’ zei ze glimlachend, en haar prachtige donkerbruine ogen lichtten op. ‘Mijn naam is Mariam Kazemi, en ik vind het heel prettig u te ontmoeten, Miss D’Aplièse.’

Ik was wég van de klank van haar stem, sterker nog: als die te koop was geweest had ik hem direct besteld: zó diep, zó melodieus, een stemgeluid dat als honing uit haar mond vloeide.

‘Hallo Mariam, kom binnen.’

‘Dank u.’

Ik stevende met grote passen op de bank af, maar Mariam nam de tijd. Ze bleef staan om naar de peperdure krabbels en strepen op canvas te kijken, en ik zag aan haar gezicht dat ze daar dezelfde mening over had als ik.

‘Die zijn niet van mij, het is de keus van de eigenaar.’ Gek genoeg had ik de behoefte het uit te leggen. ‘Kan ik iets voor je inschenken? Water, koffie, thee, iets sterkers misschien?’

‘O nee, ik drink niet, ik bedoel ik drink geen alcohol. Een beetje water alstublieft, als het niet te veel moeite is.’

‘Natuurlijk niet,’ zei ik, en ik draaide me om en liep naar de keuken. Ik haalde net een fles Evian uit de koelkast toen ze ineens naast me stond. ‘Ik dacht dat u wel personeel zou hebben voor dat soort dingen.’

‘Ik heb een dienstmeisje, maar mijn persoontje is hier meestal alleen,’ zei ik, en ik reikte haar een glas water aan. Ze liep naar het raam en staarde naar buiten.

‘U woont hier erg hoog.’

‘Dat klopt, ja,’ zei ik. Ik was compleet overdonderd door deze vrouw, die een kalmte uitstraalde alsof het een parfum was en totaal niet onder de indruk was van mij of mijn appartement. Andere kandidaten waren altijd hysterisch van opwinding en een en al belofte.

‘Zullen we gaan zitten?’ opperde ik.

‘Ja, dank u.’

‘Zo,’ zei ik, toen we in de woonkamer waren gaan zitten, ‘ik hoor dat je voor Bardin hebt gewerkt?’

‘Inderdaad.’

‘Waarom ben je daar weggegaan?’

‘Ik kreeg een baan aangeboden die waarschijnlijk beter bij me paste.’

‘Niet omdat Bardin lastig was?’

‘O nee,’ grinnikte ze. ‘Hij was helemáál niet lastig, maar hij is onlangs fulltime terugverhuisd naar Parijs en ik heb hier mijn basis. We zijn nog steeds bevriend.’

‘Mooi. Geweldig. En waarom ben je geïnteresseerd in deze baan?’

‘Omdat ik uw werk altijd heb bewonderd.’

Wauw, dacht ik. Het is maar zelden dat iemand wat ik doe ‘werk’ noemt.

‘Dank je.’

‘Het is echt een talent als je een persoonlijkheid kunt creëren die een aanvulling op het geadverteerde product vormt.’

Ze opende haar simpele bruine schoudertas - eerder type schooltas dan type designertas - en overhandigde me haar cv.

‘Ik nam aan dat u geen tijd had om het van tevoren door te nemen.’

‘Dat klopt,’ beaamde ik, terwijl ik haar resumé scande, dat ongewoon kort en to the point was. ‘Je hebt niet gestudeerd?’

‘Nee, daar hadden mijn ouders geen geld voor. Of, eerlijk gezegd,’ ze bracht een delicaat vingertje naar haar gezicht en wreef over haar neus, ‘hadden ze het waarschijnlijk wel, maar we zijn met zijn zessen, en het zou tegenover de andere kinderen niet eerlijk zijn als ik was gaan studeren en zij niet.’

‘Ik ben ook een van zes! En ik ben óók niet naar *college* of de universiteit gegaan.’

‘Nou, dan hebben we in elk geval iets gemeen.’

‘Ik ben de jongste.’

‘En ik de oudste,’ zei Mariam met een glimlach.

‘Je bent zesentwintig?’

‘Ja.’

‘Dan zijn we even oud,’ zei ik, en om de een of andere reden deed het me plezier dat ik iets gemeen had met deze bijzondere vrouw. ‘En wat ben je gaan doen toen je van school kwam?’

‘Ik werkte overdag bij een bloemist en volgde ’s avonds een administratieve opleiding. Ik kan u wel een kopie van mijn eindexamen geven, als u wilt. Ik weet alles van computers, kan spreadsheets maken en mijn typesnelheid, nou ja, die weet ik niet precies, maar ik kan heel snel typen.’

‘Dat is niet een van de belangrijkste eisen, en het maken van spreadsheets ook niet. De financiële zaken regelt mijn boekhouder.’

‘O, maar spreadsheets kunnen ook handig zijn bij regelwerk. Ik zou in een mum van tijd uw hele maand tot in detail kunnen plannen.’

‘Als je dat doet loop ik waarschijnlijk hard weg,’ grapte ik. ‘Ik werk van dag tot dag, dat is de enige manier om dit werk aan te kunnen.’

‘Dat begrijp ik helemaal, Miss D’Aplièse, maar het is mijn taak om verder te kijken en te plannen. Ik had bij Bardin zelfs een spreadsheet voor de stomerij, en bij elk evenement bepalen we samen wat hij zou aantrekken, tot aan de kleur van zijn sokken toe, en hij droeg vaak expres verschillende sokken.’ Ik moest net als Mariam even giechelen.

‘Hij is aardig, zeg je?’

‘Ja, hij is fantastisch.’

Of Bardin nou fantastisch was of niet, deze vrouw was op en top integer. Hoe vaak had ik niet kandidaten tegenover me gehad die bakken met bagger over hun vorige werkgevers uitstortten. Misschien vonden ze het cool om tot in de finesse uit te leggen waarom ze waren vertrokken, maar mijn enige gedachte bij zo’n verhaal was dat ik het volgende slachtoffer zou zijn.

‘Voordat u het vraagt: ik ben heel discreet.’ Mariam had duidelijk mijn gedachten gelezen. ‘Ik heb gemerkt dat er vaak helemaal niks klopt van alle verhalen die ze over beroemdheden in onze branche rondstrooien. Het is interessant...’

‘Wat is interessant?’

‘Nee, niets.’

‘Ga door, alsjeblieft.’

‘Nou, wat ik interessant vind is dat de halve wereld dolgraag beroemd wil worden, maar mijn ervaring is dat het vaak alleen maar ellende met zich meebrengt. Ze denken dat mensen die beroemd zijn maar kunnen doen wat ze willen, maar in feite verliezen ze dan juist het kostbaarste dat een mens heeft: zijn vrijheid. Uw vrijheid,’ voegde ze eraan toe.

Verbaasd keek ik Mariam aan. Ik kreeg het gevoel dat ze ondanks mijn beroemdheid en mijn geld medelijden met me had. Geen betuttelend medelijden, maar meevoelend en warm.

‘Yep, ik ben mijn vrijheid kwijt. Sterker nog,’ vervolgde ik tegen deze totaal onbekende, ‘ben ik meer dan paranoïde dat als iemand me iets heel gewoons ziet doen daar een heel verhaal bij verzint om meer kranten te verkopen.’

‘Dat is geen prettige manier van leven, Miss D’Aplièse.’ Mariam schudde plechtig haar hoofd. ‘Ik vrees dat ik er nu vandoor moet. Ik heb mijn moeder gezworen dat ik op mijn broertje zou passen als zij en papa uitgaan.’

‘Oké. Dat babysitten, moet je dat vaak doen?’

‘O nee, helemaal niet, en daarom is het juist zo belangrijk dat ik vanavond op tijd ben. Het is mama’s verjaardag, ziet u, en het grappige binnen de familie is dat hij haar achtenwintig jaar geleden voor het laatst mee uit eten heeft gevraagd, toen hij haar ten huwelijk vroeg! Ik begrijp heel goed dat als u mij in dienst neemt ik vierentwintig uur per dag beschikbaar moet zijn.’

‘En dat daar heel wat overzeese reizen bij komen kijken?’

‘Ja, dat is geen probleem.’

Ik keek haar na toen ze zich omdraaide en naar de deur liep. Zelfs in die lelijke kleren had ze een natuurlijke gratie en wat een fotograaf ‘présence’ zou noemen. Het gesprek had exact een kwartier geduurd en ik had nog geen tiende van de obligate vragen gesteld en toch wilde, ja móest ik Mariam Kazemi en haar heerlijk kalme uitstraling in mijn leven hebben.

‘Hoor eens, als ik je nu de baan aanbied, zou je dat dan willen overwegen?’ vroeg ik, terwijl ik snel opstond en achter haar aan liep, ‘ik weet dat je morgen uitsluitel moet geven over een andere baan.’

Ze bleef even staan, draaide zich naar me om en glimlachte. ‘O, natúúrlijk zou ik dat overwegen. Ik vind u een heel fijn iemand, met een goed karakter.’

‘Wanneer kun je beginnen?’

‘Volgende week, als u wilt.’

‘Afgesproken!’ Ik stak mijn hand uit, ze aarzelde een paar seconden en schudde me toen de hand.

‘Afgesproken,’ herhaalde ze, ‘maar nu moet ik er echt vandoor.’

‘Natuurlijk.’

Ze opende de voordeur en ik liep even mee naar de lift. ‘Je kent de voorwaarden, maar ik laat Rebekah een officieel contract opstellen en het morgenochtend per motorkoerier bezorgen.’

‘Heel goed,’ zei ze, terwijl de liftdeuren opengleden.

‘Wat voor parfum is dat trouwens, dat je op hebt? Het ruikt heerlijk.’

‘Dat is eigenlijk *body-oil*, die maak ik zelf. Tot ziens, Miss D’Aplièse.’

De liftdeuren sloten zich en weg was Mariam Kazemi.

Niet alleen klopten alle referenties van Mariam, ze werd door iedereen huizenhoog geprezen, dus de donderdag daarop stapten we op Teterboro Airport, New Jersey, in een privéjet en vlogen naar Parijs. De enige concessie die ze vanwege het reiscomfort aan haar ‘uniform’ had gedaan was haar rok verwisselen voor een beige lange broek. Ik sloeg haar gade toen ze ging zitten en haar laptop uit haar schoudertas haalde.

‘Heb je wel eens eerder met een privévliegtuig gevlogen?’ informeerde ik.

‘O ja, het was het enige vervoermiddel dat Bardin en ik gebruikten. Maar Miss D’Aplièse...’

‘Electra, alsjeblieft.’

‘Electra. Ik wil graag weten of je tijdens de vlucht liever wat uitrust of de tijd wilt gebruiken om een paar dingen door te nemen.’

Aangezien Zed tot vier uur ’s ochtends mijn speelmaatje was geweest, koos ik voor het eerste, en zodra we waren opgestegen veranderde ik met een druk op de knop mijn stoel in een bed, deed mijn oogmasker voor en viel in slaap.

Drie uur later werd ik opgefrist wakker – ik was gewend aan slapen in een vliegtuig – en gluurde onder het hoekje van mijn masker uit om te zien wat mijn nieuwe PA aan het doen was. Ze zat niet op haar plek, dus ik nam aan dat ze naar het toilet was. Ik trok mijn masker af, ging overeind zitten en constateerde tot mijn verbazing dat ze met haar achterste omhoog in mijn richting in het krappe gangpad zat. *Misschien doet ze yoga-oefeningen*, dacht ik, toen ik zag dat ze op handen en knieën voorovergebogen zat, met haar voorhoofd tegen de vloer, het leek op een variatie op de kindhouding. Even later mompelde ze in zichzelf en toen ze haar hoofd en handen iets ophief, realiseerde ik me dat ze aan het bidden was. Het voelde wat ongemakkelijk om haar bij zo'n privéhandeling te observeren, dus ik wendde mijn blik af en liep naar het toilet. Toen ik terugkwam zat Mariam alweer druk op haar laptop te typen.

‘Goed geslapen?’ vroeg ze met een glimlach.

‘Ja, en ik heb trek.’

‘Ik had ze van tevoren gevraagd om voor sushi te zorgen, dat was volgens Susie je lievelingseten als je op reis bent.’

‘Dat klopt, dank je.’

De stewardess stond al naast me. ‘Kan ik u helpen, Miss D’Aplièse?’

Ik bestelde vers fruit, sushi en een halve fles champagne, en wendde me tot Mariam. ‘Wil jij wat eten?’

‘Ik heb al gegeten, dank je.’

‘Heb je last van vliegangst?’

Ze keek me fronsend aan. ‘Helemaal niet. Hoezo?’

‘Toen ik wakker werd zag ik dat je aan het bidden was.’

‘O,’ zei ze lachend, ‘dat is niet omdat ik bang ben, maar het is in New York nu midden op de dag, en dan bid ik altijd.’

‘Zo, wauw, ik wist niet dat je dat moest.’

‘Maak je alsjeblieft geen zorgen, Electra, je zult me niet vaak zien bidden. Ik zoek meestal een afgezonderd plekje, maar hier in de lucht...’ – ze gebardeerde om zich heen in de krappe cabine – ‘en ik paste niet in de toiletruimte.’

‘Moet je elke dag bidden?’

‘O ja, vijf keer om precies te zijn.’

‘Beperkt dat je niet in je dagelijks leven?’

‘Zo heb ik er nooit naar gekeken, want ik doe dit al van kinds af aan, elke dag. En ik voel me na afloop altijd beter. Dit hoort nu eenmaal bij mij.’

‘Dat hoort bij je godsdienst, bedoel je?’

‘Nee, het hoort bij mij. Kijk, hier is je sushi. Het ziet er verrukkelijk uit.’

‘Waarom kom je niet even naast me zitten? Ik drink niet graag in mijn eentje,’ grapte ik terwijl de stewardess champagne in een flûte schonk.

‘Kan ik u iets aanbieden, ma’am?’ vroeg ze Mariam, die inmiddels in de stoel naast me was geglipt.

‘Water, alsjeblieft.’

‘Proost,’ toostte ik naar Mariam. ‘Op een succesvolle werkrelatie.’

‘Ja, dat wordt het zeker.’

‘Sorry dat ik niets weet over jullie gewoontes.’

‘Zeg alsjeblieft geen sorry,’ troostte ze me. ‘Ik zou daar in jouw situatie ook niets van af weten.’

‘Kom je uit een streng gezin?’

‘Niet echt, nee, althans vergeleken met andere gezinnen. Ik ben in New York geboren, net als mijn broers en zussen, dus we zijn Amerikaan. Mijn vader zegt altijd dat deze natie mijn ouders een veilige haven heeft geboden toen ze die nodig hadden, en dat we haar gewoontes net zo moeten eren als de onze.’

‘Waar zijn je ouders geboren?’

‘In Iran, of Perzië, zoals we het thuis liever noemen, een veel mooiere naam, vind je niet?’

‘Vind ik ook. Dus je ouders moesten tegen hun wil hun land verlaten?’

‘Ja. Na de val van de Sjah zijn ze allebei als kind met hun ouders naar Amerika gekomen.’

‘De Sjah?’

‘Hij was koning van Iran en had erg westerse idealen. Dat beviel de extremisten in ons land niet, dus moesten al zijn verwanten vluchten voor hun leven.’

‘Dus als hij koning was, dan ben jij zeg maar royalty?’

‘Nou,’ – Mariam glimlachte – ‘formeel gezien wel, maar niet zoals bij een Europese royalty, we zijn met zijn honderden: neven, nichten, achterneven en achterachterneven en -nichten, plus aangetrouwde familie. In het westen zou je in zo’n geval kunnen zeggen dat mijn familie van hoge geboorte is.’

‘Jeetje! Ik heb een prinses in dienst!’

‘Wie weet, als het anders was gelopen? Het had gekund als ik met de juiste man was getrouwd.’

Het leek me niet gepast te zeggen dat ik een grapje had gemaakt, maar toen ik eens goed naar Mariam keek viel alles op zijn plek. Haar beheerste houding, haar zelfverzekerdheid, haar perfecte manieren... misschien bereikte je zoiets alleen na generaties van aristocratische opvoeding.

‘En jij, Electra? Waar komt jouw familie vandaan?’

‘Ik heb geen idee,’ antwoordde ik, terwijl ik mijn glas leegdrank. ‘Ik ben als baby geadopteerd.’

‘En heb je nooit overwogen op zoek te gaan naar je verleden?’

‘Nee. Wat heeft het voor zin om terug te kijken als je niets aan je verleden kunt veranderen? Ik kijk altijd alleen maar vooruit.’

‘Dan kun je mijn vader maar beter niet ontmoeten,’ zei Mariam, met een vrolijke blik in haar ogen. ‘Hij zit altijd vol verhalen over zijn leven bij mijn grootouders in Iran. En over voorouders die eeuwen geleden leefden. Het zijn prachtige verhalen en ik vond het als kind heerlijk om ernaar te luisteren.’

‘O, nou, de enige verhalen die ik te horen kreeg waren de sprookjes van Grimm, en daar kwam altijd een enge heks of een trol in voor en daar was ik doodsbang voor.’

‘Die komen in onze verhalen ook voor, maar bij ons worden ze djinns genoemd. Die doen mensen de vreselijkste dingen aan.’ Mariam nipte aan haar water en keek me over de rand van haar glas aan. ‘Papa zegt altijd dat onze geschiedenis voor het tapijt zorgt waarop we staan en waarvandaan we omhoog kunnen vliegen. Misschien komt er een dag waarop je wél je eigen geschiedenis wilt ontdekken. En, ben je al zover dat ik het programma voor Parijs met je kan doornemen?’

Een uur later ging Mariam terug naar haar eigen plek om de aantekeningen van ons gesprek uit te typen. Ik verstelde mijn stoel, leunde achterover en zag hoe de hemel donkerder werd en de Europese nacht aankondigde. Ergens beneden in die duisternis lag mijn thuis, althans het thuis waarheen Pa ons, kinderen van allerlei slag en van over de hele wereld, had verzameld.

Dat we als zussen geen bloedverwant waren had ik nooit als probleem ervaren, maar toen ik Mariam hoorde praten over haar roots en zag hoe ze in een privévliegtuig naar Parijs een eeuwenoud gebruik in ere hield, was ik bijna jaloers geworden.

Ik dacht aan de brief van Pa, die ergens in mijn appartement moest rondslingeren, ik wist niet eens waar hij lag, ik had hem zelfs niet opengemaakt. Hij was natuurlijk zoekgeraakt, dus ik zou wel nooit de kans krijgen iets over mijn verleden te ontdekken. Misschien kon ‘De Hoff’, zoals ik Pa’s advocaat bij mezelf noemde, me verder helpen. En dan waren er nog die getallen op die armillairsfeer, schoot me te binnen. Volgens Ally gaven die precies aan waar we vandaan kwamen. Ineens vond ik het verschrikkelijk belangrijk om Pa’s brief te zoeken, bijna belangrijk genoeg om de piloot te vragen rechtsomkeert te maken, en naar huis te gaan om mijn laden door te spitten. Na die netherdenking die Pa had geregeld omdat hij vóór onze komst naar Atlantis in zee begraven wilde worden was ik toen ik thuis kwam zo boos dat ik er niets van wilde weten.

Waarom was je zo boos, Electra?

De woorden van mijn therapeut klonken nog na. Eerlijk gezegd wist ik het niet. Ik schijn al boos te zijn geweest vanaf dat ik kon lopen, waarschijnlijk al eerder. Mijn zussen vonden het altijd leuk om me te vertellen dat ik als baby het hele huis bij elkaar krijste, en dat was er naarmate ik opgroeide niet veel beter op geworden. Ik kon dat niet wijten aan mijn opvoeding, die was tamelijk perfect, zij het een tikje apart omdat we waren geadopteerd en de familiekiekjes vanwege onze etnische verschillen griezelig veel op een advertentie van Gap leken. Als ik er Pa naar vroeg antwoordde hij steevast dat hij juist óns als dochters had uitgekozen, en met dat antwoord namen mijn zussen kennelijk genoegen, maar ik niet. Ik wilde weten waaróm. Nu hij dood was, leek het erop dat ik dat nooit te weten zou komen.

‘Over een uur landen we, Miss D’Aplièse,’ zei de stewardess, die mijn glas bijvulde. ‘Kan ik u nog ergens mee van dienst zijn?’

‘Nee dank u.’ Ik deed mijn ogen dicht en hoopte dat mijn contact in Parijs zich aan zijn woord had gehouden en mijn bestelling bij het hotel had afgeleverd, want ik snakte naar een lijntje. Als ik clean was, begonnen mijn hersens te werken en dan moest ik aan Pa denken, aan mijn zussen, aan mijn leven, en daar voelde ik me niet prettig bij. Nu even niet, in elk geval.

Voor de verandering genoot ik van de shoot. Parijs is al geweldig als de zon schijnt, maar in het voorjaar echt waanzinnig mooi, en als er één stad is waar ik voor mijn gevoel thuis hoor, dan is dat Parijs. We werkten in de Jardin des Plantes, waar de kersenbloesem, irissen en pioenrozen uitbundig en overvloedig bloeiden en alles nieuw en fris leek. Daar kwam bij dat ik erg gesteld was op de fotograaf. We waren ruimschoots op tijd klaar en besloten op mijn hotelkamer nog wat langer van de chemie te profiteren.

‘Waarom woon je eigenlijk in New York?’ vroeg Maxime in het Frans, terwijl we in bed thee uit tere porseleinen kopjes dronken en daarna het dienblad als ondergrond voor een lijstje gebruikten. ‘Je hebt een Europese ziel.’

‘Dat weet ik eigenlijk niet,’ zei ik met een zucht. ‘Susie, mijn agent, zit er en het leek me logisch om bij haar in de buurt te wonen.’

‘Je *maman* voor het modellenwerk bedoel je?’ plaagde hij. ‘Je bent een grote meid, Electra, en je kunt je eigen beslissingen nemen. Kom hier wonen, dan kunnen we dit vaker doen,’ zei hij, terwijl hij uit bed klauterde en naar de badkamer verdween.

Ik bleef een tijdje over de Place Vendôme staren, die volgepakt was met dagjestoeristen en mensen die langs de chique winkels slenterden, en dacht na over de opmerking van Maxime. Hij had gelijk, het maakte eigenlijk niets uit waar ik woonde nu ik het grootste deel van de tijd onderweg was.

‘Thuis, waar is dat?’ fluisterde ik, en bij de gedachte dat ik terug moest naar New York en naar mijn ziellose, echoënde appartement voelde ik me ineens heel gedeprimeerd. In een impuls greep ik naar mijn mobieltje en belde Mariam.

‘Heb ik morgen iets in New York?’

‘Je hebt morgenavond om zeven uur een etentje met Thomas Allebach, het hoofd Marketing, in verband met je parfumcontract,’ reageerde ze onmiddellijk.

‘Oké.’ Sinds Mitch bij me weg was, hadden Thomas en ik de afgelopen maanden heel wat loze uurtjes aangenaam doorgebracht, maar ik was niet verliefd op hem.

‘En zondag?’

‘Dan staat er niets in je agenda.’

‘Mooi. Wil je dan het etentje annuleren, zeg maar dat de shoot hier is uitgelopen of zo-iets, de terugvlucht naar zondagavond verplaatsen en hier nog een paar nachten bijboeken? Ik wil wat langer in Parijs blijven.’

‘Perfect. Het is een fantastische stad. Zodra het rond is krijg je de bevestiging.’

‘Dank je, Mariam.’

‘Geen probleem.’

‘Ik blijf wat langer,’ zei ik tegen Maxime toen hij onder de douche vandaan kwam.

‘Wat jammer, ik ben het weekend de stad uit. Als ik dat had geweten...’

‘O.’ Ik probeerde mijn teleurstelling te verbergen. ‘Nou ja, ik moet hier binnenkort weer zijn.’

‘Laat me weten wanneer, wil je?’ vroeg hij, terwijl hij zich aankleedde. ‘Als ik kon zou ik

het afzeggen, maar het gaat om de bruiloft van een vriend. Sorry, Electra.’

‘Ik blijf voor de stad, niet voor jou,’ zei ik met een poging tot een glimlach.

‘En de stad houdt van jou, net als ik.’ Hij plantte een kus op mijn voorhoofd. ‘Fijn weekend en hou contact.’

‘Doe ik.’

Toen hij vertrokken was, nam ik een lijntje om mezelf wat op te vrolijken en dacht na over wat ik zou gaan doen. Maar net als in elke andere grote stad hoefde ik maar een voet buiten de deur van het Ritz te zetten of ik werd herkend. Dan had iemand binnen een paar minuten de pers gewaarschuwd en had ik een meute volgers achter me aan.

Mijn hand zweefde boven mijn mobieltje om Mariam te bellen en te zeggen dat ze weer moest overstappen op plan A, en precies op dat moment ging de telefoon, alsof er magie in het spel was.

‘Electra? Met Mariam. Ik wou je alleen even laten weten dat de vlucht naar New York is verschoven naar zondagavond en dat je hotelboeking is verlengd.’

‘Dank je.’

‘Zal ik een restaurant voor je reserveren?’

‘Nee, ik...’ Tot mijn eigen verbazing sprongen de tranen in mijn ogen.

‘Gaat het, Electra?’

‘Ja hoor, prima.’

‘Heb je het... druk op dit moment?’

‘Nee, helemaal niet.’

‘Is het goed dat ik dan even langskom? Susie heeft een paar contracten gestuurd die je moet tekenen.’

‘Tuurlijk, prima.’

Een paar minuten later verscheen Mariam, en mét haar zweefde die heerlijke geur de kamer binnen. Nadat ik de contracten had getekend staarde ik somber naar buiten, waar de Parijse avondschemering inviel.

‘Wat zijn je plannen voor vanavond?’ vroeg ze.

‘Ik heb geen plannen. En jij?’

‘Alleen maar bad, bed en een goed boek.’

‘Ik zou eigenlijk best wel uit willen gaan, naar het café waar ik vroeger als serveerster heb gewerkt, en daar als gewoon mens een gewone maaltijd eten, maar ik ben niet in de stemming om te worden herkend.’

‘Dat begrijp ik.’ Na me even te hebben aangestaard stond ze op. ‘Ik heb een idee. Wacht hier.’

Ze ging de kamer uit en kwam na een paar minuten terug met een grote sjaal.

‘Mag ik even proberen? Kijken hoe die staat?’

‘Om mijn schouders, bedoel je?’

‘Nee, Electra, om je hoofd, net als de mijne. Mensen zijn geneigd om afstand te houden van een vrouw in een hidjab, en dat is deels de reden waarom veel vrouwen van mijn geloof ervoor kiezen. Zullen we het eens proberen?’

‘Oké. Volgens mij is dit de enige look die ik nooit heb uitprobeerd,’ zei ik giechelend. Ik verhuisde naar het voeteneind van het bed, en Mariam wond de doek handig rond mijn hoofd, drapeerde de uiteinden over mijn schouders en spelde het geheel op zijn plaats.

‘Zo, kijk maar eens,’ en ze gebaarde naar de spiegel.

Ik was stomverbaasd over de verandering; ik herkende mezelf niet eens.

‘Goed, heel goed, maar aan de rest valt niet veel te veranderen, hè?’

‘Heb je een donkere broek of legging bij je?’

‘Alleen de zwarte *sweatpant* die ik onderweg aanhad.’

‘Die is goed genoeg. Trek die maar aan, dan haal ik ondertussen nóg iets.’

Even later kwam Mariam terug met een kledingstuk over haar arm. Toen ze het uitvouwde kwam er een goedkope, bovenmaatse bloemetjesblouse met lange mouwen tevoorschijn.

‘Deze had ik meegenomen voor het geval we naar een chic evenement moesten. Ik bewaar hem voor speciale gelegenheden, maar je mag hem wel lenen.’

‘Die past me vast niet.’

‘Volgens mij verschillen we niet zoveel qua bovenmaat. Ik draag hem als jurk, maar jij zou hem heel goed als hemdbloes kunnen dragen. Probeer hem maar,’ drong ze aan.

Mariam had gelijk. De bloes kwam tot halverwege mijn dijen en zat van boven perfect.

‘Zo! Nu herkent niemand je, je bent een moslima.’

‘En mijn voeten? Ik heb alleen mijn Louboutins en mijn pumps van Chanel bij me.’

‘Trek die sneakers aan die je in het vliegtuig droeg,’ stelde ze voor, en ze liep al naar mijn koffer. ‘Mag ik?’

‘Ga je gang,’ zei ik, starend in de spiegel naar mijn nieuwe ik. Met die hoofddoek en dat simpele katoentje als bloes moest je wel een adelaarsblik hebben wilde je me herkennen.

‘Zo,’ zei Mariam, terwijl ik mijn sneakers aantrok. ‘De transformatie is compleet. Nog één ding... mag ik even in je make-uptasje kijken?’

‘Ja hoor.’

‘Zo, nog even wat kohl rond je ogen. Ogen dicht alsjeblieft.’

Ik sloot braaf mijn ogen, en ondertussen gingen mijn gedachten terug naar de zomers van vroeger. We maakten elk jaar een tocht met Pa’s boot, en in elke plaats waar we aanlegden gingen we uit eten. Ze vonden mij nog te jong voor make-up, maar ik zat dan op het bed toe te kijken hoe Maia Ally hielp met haar make-up.

‘Je hebt zó’n mooie huid,’ verzuchtte Mariam. ‘Hij straalt letterlijk. Nou, volgens mij word jij vanavond door niemand lastiggevallen.’

‘Denk je?’

‘Zeker weten, maar je kunt je vermomming testen als we straks langs de receptie lopen. Klaar voor de start?’

‘Ja, waarom niet?’ Ik reikte naar mijn Louis Vuitton shopper, maar Mariam hield me tegen.

‘Stop wat je nodig hebt maar in mijn tas,’ zei ze, en ze hield die goedkope bruine schouderetas van kunstleer voor me open. ‘Klaar?’

‘Klaar.’

Er stapten drie mensen de lift binnen, maar niemand die me zelfs maar een blik waardig keurde. In de lobby keek de conciërge even op, maar hij had onmiddellijk zijn aandacht weer bij de computer.

‘Wauw, Christophe kent me al jaren,’ fluisterde ik, toen we naar buiten liepen.

Mariam riep de portier. ‘Graag een taxi naar Montmartre,’ vroeg ze in heel behoorlijk Frans.

D'accord, mademoiselle, maar er is een rij wachtenden, dus het kan wel tien minuten duren.

‘Oké, we wachten wel.’

‘Ik heb in geen jaren op een taxi moeten wachten,’ mompelde ik.

‘Welkom in de echte wereld, Electra,’ zei Mariam glimlachend. ‘Zo, daar gaan we.’

Twintig minuten later settelden we ons aan een tafeltje in het café waar ik had gewerkt. Het was geen prettig plekje, we zaten ingeklemd tussen twee andere tafels en ik kon het gesprek van mijn burens woord voor woord volgen. Ik keek regelmatig naar George, die me tien jaar geleden als serveerster had aangenomen. Hij stond achter de bar, maar keek geen enkele keer mijn kant op.

‘En, hoe voelt het om onzichtbaar te zijn?’ vroeg Mariam, nadat ik een halve karaf huiswijn had besteld.

‘Ik weet het niet, in ieder geval griezelig.’

‘Maar wel een bevrijding?’

‘O ja, ik vond het heerlijk om onopgemerkt over straat te lopen, maar alles heeft zijn voor- en nadelen, vind je niet?’

‘Dat is zo, maar ik kan me voorstellen dat ze ook al naar je staarden toen je nog niet beroemd was.’

‘Ik geloof het wel, ja, maar ik wist nooit of het nou vriendelijk staren was of omdat ik, laten we zeggen, op een zwarte giraffe lijk.’

‘Ik denk dat het was omdat je heel mooi bent, Electra. Terwijl ik vooral sinds 11 september overal met achterdocht word bekeken. Elke moslim is namelijk een terrorist, weet je.’ Ze nam een slokje water en glimlachte verdrietig.

‘Dat moet heel naar voor je zijn.’

‘Dat is het ook. In elk politiek of godsdienstig regime willen gewone mensen alleen maar in vrede leven, Helaas word ik nog voordat ik mijn mond opendoe al beoordeeld vanwege mijn kleding.’

‘Draag je die altijd als je de deur uitgaat?’

‘Ja, maar toen ik werk zocht vond mijn vader dat ik mijn hidjab af moest doen. Hij dacht dat die mijn kansen zou verkleinen.’

‘Misschien zou je het eens moeten proberen en net als ik vanavond een paar uur lang iemand anders worden. Het zou ook voor jou bevrijdend kunnen werken.’

‘Zou kunnen, maar ik ben tevreden met mijn manier van leven. Zullen we bestellen?’ vroeg ze, en ze ging over op Frans.

‘Wat een hoop verborgen talenten,’ zei ik plagerig. ‘Waar heb je zo goed Frans leren spreken?’

‘Tijdens mijn opleiding, en ik heb het verder opgepikt toen ik voor Bardin werkte. Ik vind dat gewoon een vereiste als je in de top van de mode-industrie werkt. En ik heb kennelijk een talenknobbel. Het viel me trouwens op dat je heel anders klinkt als je Frans spreekt dan wanneer je Engels spreekt.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik geïrriteerd.

‘Dat bedoel ik positief,’ vervolgde ze haastig. ‘In het Engels kom je wat nonchalanter over, misschien omdat je een licht Amerikaans accent hebt. Maar in het Frans klink je... serieuzer.’

‘Wat zouden mijn zussen lachen als ze dat hoorden,’ zei ik grijnzend.

Bij de *moules marinières* en het verse, knapperige brood waarvan alleen de Fransen het geheim kennen, moedigde ik Mariam aan om over haar familie te praten. Ze was duidelijk dol op haar broers en zussen, en ik was jaloers op de liefde die uit haar stralende ogen sprak.

‘Ik kan haast niet geloven dat mijn kleine zusje volgend jaar al gaat trouwen. Mijn ouders noemen me steeds een oude vrijster,’ zei ze glimlachend, toen we op het dessert, een *tarte Tatin*, aanvielen. Ik had met mezelf afgesproken dat ik die extra calorieën de volgende ochtend in de fitnessruimte van het hotel wel zou wegwerken.

‘Denk je ooit te gaan trouwen?’ vroeg ik.

‘Ik weet het niet. Ik ben er nog niet echt aan toe om me te settelen. Of misschien heb ik de ware nog niet gevonden. En jij, als ik vragen mag? Ben je weleens verliefd geweest?’

Voor de verandering vond ik het niet vervelend dat iemand dat vroeg. We waren die avond tenslotte gewoon twee vrouwen die gezellig uit eten waren en zaten te babbelen.

‘Yep. En verliefd wil ik denk ik nooit meer worden.’

‘Liep het slecht af?’

‘Nou en of,’ zei ik zachtjes. ‘Hij heeft mijn hart gebroken. Ik was er kapot van, maar ja, *shit happens*, toch?’

‘Er komt vast nog wel iemand in je leven, Electra, dat wéét ik gewoon.’

‘Je lijkt mijn zus Tiggy wel. Die is heel spiritueel aangelegd en zegt ook altijd dat soort dingen.’

‘Nou, misschien heeft ze net als ik gelijk. Ik geloof echt dat ieder mens een voorbestemde partner heeft.’

‘De vraag is alleen, vinden we die ook? De wereld is groot, weet je.’

‘Dat is zo,’ beaamde Mariam. Ze onderdrukte een geeuw. ‘Neem me niet kwalijk, ik heb slecht geslapen vannacht. Ik kan niet goed tegen een jetlag.’

‘Ik zal de rekening vragen.’ Ik wenkte de ober, die me volledig negeerde.

‘Wat een hufter,’ zei ik boos toen hij na vijf minuten ons nog geen blik waardig had gekeurd.

‘Hij heeft het druk, Electra, hij komt heus wel zodra hij tijd heeft. Geduld is een schone zaak.’

‘Dat heb ik nooit gehad,’ mopperde ik, terwijl ik mijn woede probeerde te beheersen.

‘Nou,’ zei Mariam toen we buiten stonden nadat de ober ons eindelijk met zijn aanwezigheid had vereerd, ‘ik heb vanavond gemerkt dat jij het niet prettig vindt om genegeerd te worden.’

‘Zeker weten. In een gezin met zes meisjes moet je keihard schreeuwen om gehoord te worden. En dat heb ik gedaan,’ zei ik grinnikend.

‘Zullen we een taxi naar het hotel proberen te vinden?’

Ik hoorde nauwelijks wat Mariam zei, want mijn aandacht werd getrokken door een man die in zijn eentje op het terras aan een glas cognac zat.

‘O mijn god,’ fluisterde ik.

‘Wat is er?’

‘Die man ken ik. Hij werkt voor onze familie.’ Ik liep op hem af en torende al vlak boven hem uit toen hij eindelijk opkeek.

‘Christian?’

Hij staaarde me onthutst aan. ‘*Pardon, mademoiselle*, moet ik u kennen?’ vroeg hij in het Frans.

Ik boog me naar hem over en fluisterde in zijn oor. ‘Natuurlijk ken je mij, sufferd! Ik ben het, Electra!’

‘*Mon Dieu!* Natuurlijk, jij bent het, Electra! Mijn...’

‘St! Ik ben in vermomming.’

‘Nou, dat is dan een uitstekende vermomming, maar nu zie ik natuurlijk wel dat jij het bent!’

Ik realiseerde me dat Mariam achter me stond te wachten.

‘Mariam, dit is Christian, hij is... nou, zeg maar familie,’ zei ik met een glimlach naar hem. ‘Storen we je erg als we bij je komen zitten en een drankje nemen? Wat een ongelooflijk toeval.’

‘Willen jullie me excuseren? Ik ga terug naar het hotel,’ zei Mariam. ‘Anders val ik in slaap waar ik sta. Aangenaam je te ontmoeten, Christian. *Bonne soirée*,’ zei ze met een knikje, draaide zich om en verdween in de drukte van Montmartre.

‘Mag ik bij je komen zitten?’ vroeg ik Christian.

‘Maar natuurlijk, ga zitten. Ik bestel een cognac voor je.’

Ik keek naar Christian toen hij de jonge serveerster wenkte. Als kind was ik smoorverliefd op hem, hij was tenslotte de enige man onder de dertig met wie ik op Atlantis te maken had. Hij leek na tien jaar niet veranderd en ineens bedacht ik dat ik geen flauw idee had hoe oud hij was. Of, realiseerde ik me met een licht schuldgevoel, wie Christian eigenlijk was.

‘En,’ vroeg ik, ‘wat brengt je hier?’

‘Ik... wel, ik bezoek een oude vriend.’

‘Oké,’ knikte ik, maar ik had sterk de indruk dat hij loog. ‘Wist je dat Ma toen ik op mijn zestiende naar Parijs ging een paar deuren verderop een adres voor me heeft gevonden? Ik heb in dit café gewerkt. Het lijkt heel lang geleden.’

‘Dat is het ook, Electra, bijna tien jaar. Ah, daar is de cognac. *Santé*.’

‘*Santé*.’ We klonken en namen een flinke slok.

‘En mag ik vragen wat jij hier in vermomming in de straten van Montmartre doet?’

‘Mariam, de vrouw die je net hebt ontmoet, is mijn persoonlijk assistente en ik beklaagde me erover dat ik nergens heen kon zonder herkend te worden. Dus heeft ze me in deze outfit gestoken en zijn we samen uit eten gegaan.’

‘En heb je ervan genoten om even iemand anders te zijn?’

‘Eerlijk gezegd weet ik dat niet zeker. Ik bedoel, het heeft zeker zijn voordelen, want als ik die vermomming niet had konden jij en ik hier niet ongestoord zitten babbelen, maar tegelijkertijd ergert het me dat ik genegeerd word.’

‘O, dat zal best. En, hoe gaat het met je?’ Christian nam nog een slokje cognac.

‘O, prima,’ antwoordde ik schouderophalend. ‘En hoe gaat het met Ma? En met Claudia?’

‘Met allebei goed, ja. Ze zijn alle twee gezond.’

‘Ik vraag me vaak af hoe ze tegenwoordig hun tijd doorbrengen nu wij het huis uit zijn en Pa er niet meer is.’

‘Daar zou ik me maar niet druk om maken, Electra, die twee hebben genoeg omhanden.’

‘En jij?’

‘Er is altijd een hoop te doen op het terrein, en er gaat geen maand voorbij waarin er niet een of meer van je zussen langskomen. Ally is er nu met dat mooie zoontje van haar, Bear.’

‘Ma zal wel in de wolken zijn.’

‘Dat denk ik wel,’ zei Christian, en hij gaf me een van zijn zeldzame glimlachjes. ‘Hij is de eerste van de volgende generatie. Marina heeft weer het gevoel dat ze nodig is, en het is goed haar zo gelukkig te zien.’

‘En hoe gaat het met Bear, dat neefje van me?’ Ik was zelf verbaasd over dat woord.

‘Even perfect als alle pasgeboren baby’s.’

‘Maar huilt hij nooit, zet hij het af en toe niet op een krijsen?’ polste ik. Technisch gezien behoorde ook Christian tot degenen die bij mij en mijn zussen in dienst waren, maar ik stoorde me die avond aan zijn overbeleefde houding.

‘O ja, soms, maar welke baby doet dat niet?’

‘Kun jij je mij als kind nog herinneren?’

‘Natuurlijk herinner ik me jou.’

‘Ik bedoel, toen ik een baby was?’

‘Toen jij een baby was, was ik pas negen, Electra.’

Zo! Dan moet Christian een jaar of vijfendertig zijn...

‘Maar je herinnert je toch wel dat jij toen ik nog heel klein was de boot bestuurde?’

‘Ja, maar je vader was er altijd bij om te controleren of ik het wel kon voordat hij me in mijn eentje liet sturen.’

‘O mijn god!’ Ik sloeg een hand voor mijn mond toen er ineens een herinnering bovenkwam. ‘Weet je nog dat ik rond mijn dertiende een keer van school ben weggelopen? Toen ik thuiskwam zei Pa dat ik terug moest gaan en het in elk geval nog een keer moest proberen, omdat ik het geen kans had gegeven. Ik vond het zó verschrikkelijk om terug te moe-

ten dat ik midden op het meer uit de boot ben gesprongen en terug wilde zwemmen.’

Aan de blik in Christians vriendelijke bruine ogen zag ik dat hij het nog wist. ‘Hoe zou ik dat kunnen vergeten? Je was bijna verdronken, je had er niet aan gedacht eerst je jas uit te trekken en verdween onder water. Ik kon je eerst niet vinden...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Het was een van de vreselijkste momenten in mijn leven. Als ik jou was kwijtgeraakt...’

‘O ja, Pa zou razend zijn geweest,’ beaamde ik, in een poging de sfeer wat luchtig te houden, want zo te zien was Christian bijna in tranen.

‘Ik zou het mezelf nooit hebben vergeven, Electra.’

‘Nou ja, de stunt had in elk geval gedeeltelijk succes. Ik hoefde een paar dagen niet naar school.’

‘Nee.’

‘En hoelang blijf je nog in Parijs?’

‘Ik ga morgen terug. En jij?’

‘Zondagavond. Ik had vanmiddag mijn vlucht overgeboekt, maar toen liet mijn date me zitten,’ zei ik schouderophalend.

‘Ga dan mee naar Atlantis, dan kun je je neefje ontmoeten. Ik heb de auto hier, dus je kunt meerijden. Ze zullen allemaal heel blij zijn je te zien.’

‘Denk je?’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Nou, ik denk het niet.’

‘Waarom zeg je dat? Marina en Claudia hebben het altijd over jou. Ze houden een plakboek met al je fotoshoots bij.’

‘Echt waar? Wat lief. Nou, een andere keer misschien.’

‘Mocht je van mening veranderen: je hebt mijn telefoonnummer.’

‘Nou en of heb ik dat’ – ik moest glimlachen – ‘het zit in mijn brein gebeiteld. Als er op school weer eens rottigheid was wist ik dat jij me binnen de korte keren zou komen red- den.’

‘Ik moet er weer eens vandoor, ik vertrek morgenochtend vroeg.’ Christian gebaarde om de rekening.

‘Waar logeer je?’

‘In het gebouw waar jij destijds woonde, het is eigendom van Marina’s vriendin.’

‘Is dat zo? Dat wist ik niet.’ Er kwam een vluchtige herinnering aan mijn Parijse hospita bovendien; een stokoude vrouw met een gezicht dat getekend was door een leven lang absint en sigaretten.

Christian stond op. ‘Hoe dan ook, mocht je je bedenken, laat het me weten. Ik vertrek morgenochtend om zeven uur. En nu ga ik een taxi voor je zoeken.’

Lopend naast Christian genoot ik van het feit dat hij even lang was als ik. Hij was bovendien in waanzinnig goede vorm, ik kon onder het witte overhemd zijn gespierde borstkas zien. Toen hij een taxi aanhield overviel me om een of andere belachelijke reden hetzelfde gevoel als vroeger, als hij me naar school had gebracht en ik hem nakeek en het liefst bij hem in de auto was blijven zitten.

‘Waar logeer je, Electra?’

‘In het Ritz,’ zei ik, terwijl ik achterin stapte.

‘Oké, nou, fijn je te hebben gesproken. Pas goed op jezelf, ja?’

‘Zal ik doen,’ riep ik door het open raampje, terwijl de taxi wegschoot.

Toen ik me een halfuur later op mijn bed liet zakken, drong het plotseling tot me door dat ik sinds ‘s middags met Maxime geen lijntje meer had genomen, en dat gaf me een heel goed gevoel.

De volgende ochtend werd ik tot mijn ergernis al om vijf uur wakker. Ik nam een slaappil, maar mijn brein weigerde te worden uitgeschakeld. Ik bleef liggen nadenken over het lege weekend in Parijs dat zich voor me uitstrekte en scrollde door mijn contacten op zoek naar een speelmaatje met wie ik de tijd kon verdrijven. Tot ik besepte dat ik eigenlijk helemaal niet iemand wilde zien, want dan moest ik weer Supermodel Electra zijn, en ik wilde wat tijd voor mezelf.

Maar geen tijd voor mezelf in mijn eentje... dacht ik, starend naar de lichtgevende cijfers op de wekker, waarvan de wijzers schrikwekkend langzaam richting zes uur bewogen.

Vervolgens zwierven mijn gedachten naar Atlantis, naar Ma en Claudia. Ik zag mezelf door het huis en over het terrein struinen, in de oude sweatpant die nog in een onderste la in mijn slaapkamer lag. Daar zou ik me niet anders hoeven voor te doen dan ik was.

Voordat ik me kon bedenken belde ik Christian op zijn mobiele nummer.

‘Goedemorgen, Electra.’

‘Hoi Christian, ik heb net zitten bedenken dat ik toch met me je meerijs naar Atlantis.’

‘Goed nieuws, Electra! Marina en Claudia zullen opgetogen zijn. Zal ik je over een uur ophalen bij het Ritz?’

‘Heel fijn, dank je.’

Daarna stuurde ik een sms’je naar Mariam.

Ben je wakker?

Ja, heb je iets nodig?

Bel me

Toen ze belde zei ik dat ik liever vanuit Genève wilde terugvliegen naar New York.

‘Geen probleem, Electra. Zal ik een hotel voor je boeken?’

‘Nee, ik ga naar huis om mijn familie te zien.’

‘Geweldig!’ antwoordde ze, met zo’n warmte in haar stem dat ik haar in gedachten zag glimlachen. ‘Ik neem contact op zodra ik alle bevestigingen binnen heb.’

‘En jij, Mariam?’ zei ik, toen ik ineens bedacht dat ik haar hier aan haar lot overliet. ‘Red jij je wel in Parijs? Boek gerust een vlucht met je creditcard als je liever vandaag teruggaat.’

‘Nee, Electra, ik voel me hier prima. Ik was van plan om, als dat jou schikte, vanmiddag

bij Bardin langs te gaan. Ik ga het een en ander regelen en dan zie ik je morgenavond op het vliegveld van Genève.’

Ik nam een lijntje uit het pakje dat Maxime voor me had achtergelaten, gooide mijn spullen in mijn koffer en reistas en bestelde een assortiment aan luchtige Franse baksels en wat fruit, zodat ik me minder bezwaard hoefde te voelen over de overdosis calorieën. Na het ontbijt belde ik de piccolo om mijn bagage naar beneden te brengen. Ik zette mijn grote zwarte zonnebril op – die waarmee ik volgens CeCe op een bromvlieg leek – en volgde mijn bagage richting Christian en zijn comfortabele vierdeurs Mercedes. Hij begroette me en opende het achterportier.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik ga liever voorin zitten als je het niet erg vindt.’

‘Helemaal niet,’ zei Christian, en opende vervolgens het voorportier.

Ik installeerde me voorin en rook weer dat geruststellende basisluchtje, een combinatie van leer, luchtverfrisser en Pa’s onmiskenbare citrusgeurtje. Al sinds ik als kind voor het eerst in een auto van ons gezin was geklauterd hing dat luchtje er, en het hing er nog steeds, ook al was Pa er niet meer. Het stond voor thuis en voor veiligheid, en als het had gekund had ik het in een flesje gestopt.

Christian startte de motor. ‘Nog iets nodig, Electra?’

‘Nee, dank je.’

‘De rit duurt een uur of vijf,’ zei hij, terwijl de auto geruisloos wegzweefde.

‘Heb je Ma verteld dat ik kom?’

‘Ja, dat heb ik. Ze vroeg of je nog speciale dieetwensen had.’

‘Ik...’ De vorige keer dat ik thuis was, deed ik een detoxkuur en dronk ik liters groene thee, schoot me ineens te binnen. Ik had destijds verkering met Mitch, die brandschoon, sterker nog, kraakhelder was, maar ik had voor noodgevallen een fles wodka meegenomen. En ik wás ook teruggevallen, begrijpelijk nu ik voor het eerst op Atlantis was zonder Pa; bij een uitvaart zonder begrafenis.

‘Gaat het, Electra?’

‘Prima, dank je. Christian?’

‘Ja?’

‘Heb jij Pa naar veel verschillende plaatsen moeten rijden?’

‘Niet echt, nee. Voornamelijk naar de luchthaven van Genève, daar stapte hij in zijn privéjet.’

‘Wist jij altijd waar hij naartoe ging?’

‘Soms wel, ja.’

‘En waar was dat dan?’

‘O, allerlei bestemmingen, over de hele wereld.’

‘Weet jij wat hij eigenlijk deed?’

‘Ik heb geen idee, Electra. Hij was heel erg op zichzelf.’

‘Zeg dat wel,’ verzuchtte ik. ‘Vind je het eigenlijk niet raar dat wij dat geen van allen wisten? De meeste kinderen weten dat wel, die vertellen dat hun vader winkelier is, of advocaat of zo, maar ik kon dat nooit omdat ik geen flauw idee had.’

Christian zweeg en hield zijn blik op de weg gericht. Dat hij als chauffeur én stuurman van de familie geen idee had, kon ik me niet voorstellen.

‘Weet je, Christian...’

‘Ik weet het pas als je het vertelt.’ Hij gaf me een flauwe glimlach.

‘Als ik op school in de problemen zat en jij kwam me ophalen dan waren jij en je auto mijn *safe place*.’

‘En wat is een *safe place*?’

‘O, dat is therapeutenjargon voor een plek waar je in gedachten heen kunt gaan en waar je je gelukkig voelt. Het kan een fantasieplek zijn, of een echte plek van vroeger. Ik droomde vaak dat jij voor de deur stond om me mee te nemen.’

‘Ik voel me zeer vereerd,’ zei Christian, en dit keer was zijn glimlach echt.

‘Heb je gewoon gesolliciteerd voor die baan bij Pa?’ polste ik maar weer eens.

‘Je vader kende me al toen ik nog een jochie was. Ik woonde... in de buurt en hij heeft mij en mijn moeder heel vaak geholpen.’

‘Bedoel je dat hij een vaderfiguur voor je was?’

‘Ja.’ Het bleef even stil. ‘Dat was hij.’

‘Dan ben jij misschien wel die mysterieuze zevende zus!’ zei ik grinnikend.

‘Je vader was een heel goed mens en zijn overlijden betekent voor ons allemaal een zwaar verlies.’

Was Pa aardig of dominant? Of allebei? peinsde ik terwijl we de buitenwijken van Parijs doorkruisten en de snelweg naar Genève namen. Ik zette mijn stoel in de ligstand en sloot mijn ogen.

Ook zo benieuwd naar de rest van het verhaal?
***De zeven zussen – Zon* is vanaf 18 februari 2020 verkrijgbaar bij uw boekhandel.**

Houdt voor het laatste nieuws rondom Lucinda Riley
en de zeven zussen www.lucindariley.nl in de gaten.

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Copyright © 2019 Lucinda Riley en Xander Uitgevers BV, Amsterdam